

Előszó

A legfeketébb éjszaka

A feje zsongott, mintha egy nyomasztó, kábult álomból ébredne. A levegő nehéz volt, dohos, a szája egészen kiszáradt. Már éppen ki akarta nyújtani a kezét, hogy kisöpörjön egy izzadt tincset a homlokából, amikor rájött, hogy meg sem bír mozdulni. A fájdalom a vállába nyilallt, a csuklójára fonódó kötél a húsába vágott.

Hirtelen elszállt minden tétova álmissága, az érzékszervei kiélesedtek. Hiába meresztette a szemét – csak a kisgyerekek és az egészen kezes háziállatok szembogarában látott eddig olyan feketeséget, mint ami körülvette. Egyre gyorsabban szedte a levegőt, a porszemek a szájpgadlására tapadtak.

Akkor felderengett előtte a kesztyűs kéz, ami a folyosón a szájjára tapadt. Ha egy kicsit megerőltetné magát, akkor talán eszébe jutna a kézhez tartozó test, de csak egy körvonalat tudott felidézni, a részletek teljesen ködbe vesztek. A sziluetthez tartozó alak éppúgy lehetett öreg vagy fiatal, sovány vagy kövér, csak

az erős kézre emlékezett, meg arra, hogy a tarkója nekifeszül egy durva posztókabátnak.

Hogy utána mi történt, azt akkor sem tudta volna megmondani, ha az élete múlik rajta. Csak foltokat látott, meg elsuhanó fényeket. De ezen még ráér gondolkodni, a legfontosabb, hogy kiszabaduljon, bárhol legyen is. Mert hogy foglyul ejtették, abban egészen biztos volt. De ki rabolhatta el, és miért?

A lába szerencsére szabadon mozgott, de nem sokat ért vele, mert mostanra egészen elgémberedett. Ahhoz viszont még volt elég ereje, hogy a bokáját megfeszítse, és kirúgjon. A fa tompa koppanása először gondolkodóba ejtette, majd jeges félelemmel töltötte el. Eszébe jutottak azok a rémtörténetek, amiket lefekvés előtt a lányok meséltek egymásnak. Azokról a szerencsétlenekről, akiket élve temettek el, és a korhadt fán csak évszázadok múltán fedezték fel kétségbeesett szabadulási próbálkozásaik nyomait.

Lehetséges lenne, hogy már rég a föld alatt van, és a kesztyűs kezű ismeretlen élve temette el? De miért tenne ilyet bárki? Szíve ijedten zakatolt, a vér ütemesen dübörgött a fülében, így elsőre észre sem vette, hogy rázkódni kezd. A doboz mozgásba lendült! A réseken friss levegő szűrődött át. És még valami: lócitrom és pipafüst orrfacsaró bűze. Fémes csattanás hallatszott, ahogy a lovak patkói a simára kopott bazaltköveknek ütődtek. Hiszen akkor még az országút közelében járnak! Hát persze.

És akkor eszébe jutott minden: az átkelés a Csatornán, a fogadás a nagyköveti rezidencián, a találkozás az örökös-

sel, majd a verseny és persze az üldözés. Most pedig itt van, egy szűkös dobozba zárva, a keze hátrakötözve, és nincs, aki segítsen rajta...

Tényleg nincs?

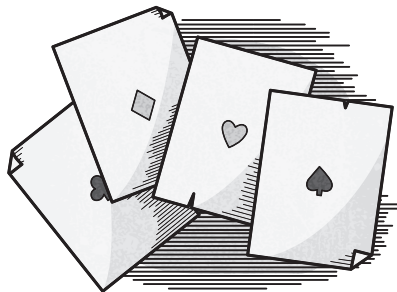
Valahol az országút messzeségéből a nevét hallotta. De az is lehet, hogy tévedett, és csak a képzelete űzött kétségbeesett játékot vele.

Még a lélegzetét is visszafojtotta, a teste megfeszült, fülét hegyezte. A következő pillanatban elvigyorodott. Nem tévedett. Valaki torkaszakadtából ismét a nevét kiáltotta, majd a kövén egy szorosra fűzött, egykor talán szebb napokat látott, de máskülönben praktikusnak mondott magasított cipő csattogott végig.

– Itt vagyok! – kiáltotta, ahogy a torkán kifért, de csak gyenge krakogásra futotta tőle. A cipője orrával kétségbeesetten rugdosni kezdte a deszkákat, de akkor a bakon ülő kocsis megcsördítette az ostorát, és a csattogó talpak meg az egyre kétségbeesettebb kiáltozás beleveszett a legféketebb éjszaka egyszerre komor és fenyegető csendjébe.

I.

A szerencse lánya

Mimi nem egészen így képzelte Párizst. Amikor néhány éve az itteni záróban tanult, egyszer sem tehetette ki a lábát a városba, de még a környező utcákra sem. Hányszor és hányszor álmodoztak arról a kerengő oszlopai között sétálgatva, hogy milyenek is lehetnek azok a híres sugárutak és a gyönyörűen kivilágított paloták!

A zárda növendékeinek Párizs akkoriban egyenlő volt az egérszagú folyosókkal, a durva pokrócokkal meg Simplicia nővér nádpálcájával, amely a legváratlanabb pillanatokban suhogott el a fejük felett. Pedig a valódi Párizst csillogónak és illatosnak képzeltek, egy mesehelynek, ahol mindig süt a nap, és az emberek táncrea perdülnek az utcán.

November végén viszont finom köd ülte meg a várost, a szítáló esőben a férfiak fázósan húzták a fejükbe a kalapjukat, a hölgyeket pedig gyorsan elnyelték az állomás mellett sorakozó hintók. Szemlélatomást senkinek nem volt kedve táncrea

perdülni, de még beszélgetni se nagyon. Párizs kelletlen, durcás benyomást keltett, és nem volt különb néhány órával korábban Calais sem, amikor a hajópallóról lelépve végre ismét szilárd talajt éreztek a lábuk alatt.

– Pontosan öt óra van! – csettintett elégedetten a Papa, és várakozásteljesen körülnézett. A hajnali időpont ellenére hatalmas volt a sürgés-forgás a kikötőben.

A levegőben távoli tájak gyümölcssei, a hajók rakteréből előkerülő egzotikus fűszerek meg frissen fogott halak, rákok és egyéb tengeri herkentyűk illata keveredett. Mimi érezte, hogy nagyot kordul a gyomra, de tudta, hogy reggelizni majd csak a párizsi vonaton fognak. Már ha eléri egyáltalán. De ki fogja ezt a rengeteg ládát, bőröndöt és kalapdobozt elszállítani? Mimi hiába kérlete Mamát, hogy ne pakoljon többet, ő váltig állította, hogy novemberben egy úrilány prémes pelerin és szőrmés kézmelegítő nélkül ki sem teheti a lábát a házból. Hát mit szólnak majd a párizsi ismerősök?

Mimi azt remélte, hogy nem szólnak majd semmit, ugyanis a lehető legkevesebb időt szándékozott a társaságukban tölteni. Azért érkezett, hogy Alexander Yorkkal találkozzon, és kapóra jött, hogy a Papa meghívást kapott a párizsi Operaháztól. Nem kellett sokat győzködni, hogy magával hozza, főleg, miután Mimi ecsetelni kezdte, hogy mennyi inspirációt gyűjthet majd a festményeihez, ha ellátogat a híres Szalonba. Azt már nem kötötte a Papa orrára, hogy esze ágában sincs túlértékelt, felfuvalkodott festők unalmas képeit nézegetni naphosszat, és feltett szándéka, hogy

a minden hájjal megkent James Wolfsson nyomába eredjen, aki bő egy hete olyan ügyesen kicsúszott a Scotland Yard keze közül.

Miminek még most is gyorsabban vert a szíve, ha eszébe jutott a Nagy Gyémántrablás. A londoni lapok persze egy sort sem írtak róla, ami nem is csoda, hiszen nem más volt a károsult, mint maga a királynő, és bár az újságírók nem átallották időről időre vitriolba mártani a tollukat, az uralkodó eddig valahogy megúsza, hogy nyilvánosságra kerüljön az eset. Miminek valami azt súgta, hogy ehhez bizonyára Horace King rendőrfelügyelőnek is volt némi köze.

A gyémánt szerencsére jó helyen volt, a palotában, a tettes viszont kereket oldott, és ha hinni lehet Alexander York utolsó üzenetének, akkor egyenesen Franciaországba tartott. De mi az esélye, hogy útjaik ismét keresztezik egymást? Mimi tudta, hogy meglehetősen csekély, de amikor a Papa meghívást kapott, és lehetősége nyílt arra, hogy vele tartson Párizsba, egyszerűen nem tudott ellenállni a kísértésnek.

Most már csak az a dolguk, hogy elérjék a párizsi vonatot. De ki fogja elcipelni ezt a mérhetetlenül sok csomagot? A kikötői hordárok még a szokásosnál is mogorvábbak voltak, Mimi hiába villantotta feléjük legkedvesebbnek szánt mosolyát. Senki nem viszonozta.

– És mi ezért hagytuk ott Londont! – szólalt meg mögötte egy hang, amely ugyanolyan bánatosnak tűnt, mint az egy másnak dőlő parti házak sora. Mimi hátranyúlt, és kedvesen megpaskolta Anka kezét.

– Csodálatos, igaz? – kérdezte, és mélyet lélegzett a tengeri levegőből. Szándékosan nem vett tudomást Anka csészealjnyira táguló szeméről, hanem inkább belekarolt Papába, aki egyre türelmetlenebbül nézegette a zsebóráját.

– Már rég itt kellene lenniük – zsémbelt, és csak akkor nyugodott meg, amikor az utcasarkon végre feltűnt egy sárga konflis.

A rakparti tömeg addigra eloszlott, csak hárman álldogáltak a lassan kiürülő Imperial mellett. Anka tüntetőleg hátat fordított a háromárbócos hajónak.

Ha csak eszébe jutott az átkelés, máris rosszullét környékezte. Mimi viszont csupa szép emlékkal távozott a hajóról, ahol a Papa mindvégig Tucker kapitány vendégszeretetét élvezhette. Mint kiderült, a kapitány élt-halt Schumannért, és amikor megtudta, hogy Papa karmester, sőt mi több, közelebbi ismeretséget ápol a híres Liszt Ferencsel, egész úton el sem engedte maga mellől. Nem mintha Papa különösebben bánta volna, hogy végre ismét akadt valaki, akinek elmesélhette, hogy Párizsban nem máshol, mint a Palais Garnier-ben fog vezényelni, és micsoda darabokat... Mimi kuncogva hallgatta, majd amikor senki sem figyelt, csendesen kiosont, és meg sem állt a hajótápig. Nem telt bele sok idő, hogy felfigyeljen az alsóbb szinten összegyűlt kisebb csődületre. Messziről rémesen lármázó társaságnak tűnt, de közelebb érve izgatottan fedezte fel, hogy kártyáznak. Nem is akármiben. Az egyik szélesen mosolygó matróz mellett kupacnyi

érme hevert, miközben ördögi sebességgel kevert egy pakli kártyát. Csak akkor állt meg egy pillanatra, amikor megakadt a szeme Mimin.

– Eltévedni... kisasszony? – kérdezte tört angolsággal, mire Mimi franciául csak annyit vetett oda:

– Eszemben sincs. Beszállhatok?

A három fiatal matrónak szó szerint leesett az álla.

– Hogy micsoda? Hogy egy lány? Akarom mondani, egy fiatal kisasszony? – kérdezte egyikük, akinek szinte világítottak a képén az elkapart himlőhelyek.

A kártyát keverő fiú arcáról leolvadt az addigi magabiztos mosoly.

– Szó sem lehet róla! Csúnyán megüthetjük a bokánkat, ha a fedélzetmester fülébe jut, hogy az egyik első osztályú utassal...

De a mondatot befejezni már nem tudta, mert Mimi addigra elővett a szoknyája rejtett zsebéből egy fényes egyfrankost, amit még Mama adott neki búcsúzóul Londonban, kárpótlásul azért, mert nem tudott velük tartani. „Vegyél magadnak valami szépet a Lafayette-ben, drágám!”, susogta, miközben magához szorította a lányát.

Mimi nem volt benne biztos, hogy Mama örülne neki, ha most látná, mire használja fel az érmét. Nem úgy annak a szép ajándéknak, amit majd a kártyanyereményéből fog vásárolni neki! Mert Mimi biztos volt benne, hogy szerencsés keze van, és még az sem zavarta, hogy nem ismeri a játékot, amiben a három fiatal matróz egészen addig elmélyedt. Seperc alatt megtanulja.

A fiúk először hitetlenkedve nézték, majd a hasukat fogták a nevetéstől. Nem kellett sokat győzködni őket, előre örültek a könnyű nyereménynek, és hirtelen jött nagylelkűségükben még a játékszabályokat is türelmesen elmagyarázták Miminek.

Alig egy órával később már nem volt kedvük nevetni, amikor nemcsak az asztalon heverő érmék, de még a hátvégére félretett borpénzük is Mimi rejtett zsebébe vándorolt.

Az utolsó játszma végén Mimi elégedetten ropogtatta az ujjait, majd széles mosollyal felállt, és egyenként kezét fogott az elképedt matrózokkal.

– Egy élmény volt önökkel a játék, uraim! Ha szerencsénk van, talán a sors még a visszaúton is összesodor minket – mondta, és vidáman elmasírozott az első osztály felé.

– Attól mentsen meg minket Szent Tádé! – morogta orra alatt a himlőhelyes, és társai magukban mélységesen egyetértettek vele, hiszen napjában többször is fohászkoztak a szorongatott helyzetben lévők védőszentjéhez.

Miminek még most is mosolyt csalt az arcára, ha eszébe jutott a három matróz fancsali arca. Ankának persze nem szólt egy szót sem a kiruccanásáról, de nem is lett volna rá alkalma, mert szobalánya egész úton az ágyat nyomta.

– Ha ez jobb kedvre derít, az arcod színe egészen illik ehhez az elegáns tapétához. Olyan igazán szép élénkzöld – mondta kedvesen, a szobájukba visszatérve, és nem értette, hogy Anka miért fordul tüntetőleg a fal felé.

Amint szilárd talajt érzett a talpa alatt, Anka valamelyest erőre kapott, és az utazóládák rettenthetetlen őreként most egy egészen egyedi, csak általa értett kevert nyelven utasítgatta a kocsist, aki megadóan hajlongott a szítáló esőben.

– Finoman azokkal a *luggage*-okkal, maga *boeuf*..

Mimi alig bírta elfojtani a kuncogását. Akkor viszont a Papa intette magához, és azon nyomban bemutatta Monsieur Fortnak, aki az Operaház igazgatójának megbízásából kíséri majd őket először a calais-i vasútállomásig, majd társaságuk lesz a Párizsig tartó vonatúton is. Mimi kedvesen pukedlizett, és nagyon örült, hogy valaki majd szóval tartja a Papát, amíg ők Ankával kifundálják, hogyan bukkanjanak Alexander nyomára. Erre viszont nem került sor, mert amint kigördültek az állomásról, Mimi mély álomba süppedt, és hiába bökölte Anka, még reggelizni sem volt hajlandó. Csak akkor pattant ki a szeme, amikor a vonat lassan begördült a Gare du Nord-ra. Alig várta, hogy a fehér kesztyűs vasutas lehajtsa a fényesre suvickolt fémlépcsőt, és úrihölgyhöz egyáltalán nem illő módon két szökkenéssel a peronon termett.

– Ha a Mamád ezt látná... – suttogta mellette Anka, de a száva is elakadt, amikor tekintete végigpásztázta a fejük fölé boruló üveg- és acélmennyezetet. A magasba szökő, karcsú vasoszlopok között mintha a világ adott volna egymásnak randevút.

Mimi viszont érezte, ahogy a novemberi köd beszívárog a prémgallérja alá. Finoman összerázkódott. A képeslapokból ismert Párizs most kedélytelen, durcás arcát mutatta, mégis

a zsigerei is azt súgták, hogy nincs a világon még egy hely, ami ehhez lenne fogható. Még nem tudta, hogyan bukkannak Alexander nyomára, ahogy azt sem, hogy valaha elkapják-e Wolfssonékat. Egy valamivel viszont tökéletesen tisztában volt: Párizsban egy percig sem fognak unatkozni. Vigyorogva szívta magába a látványt, és belekarolt Ankába, aki ámulatában még zsörtölődni is elfelejtett.

– Azt mondják, Párizs... maga a csoda – lehelte, és a Papa nyomába eredve magával rántotta Ankát a kijárat felé. A hor-dárok alig tudtak lépést tartani velük.

Ha Mimi sejtette volna, hogy biztos távolságból, de szorosan a nyomukban egy lobogó fekete kabátos alak oszon, talán sokkal elővigyázatosabb, és az este is máshogyan alakult volna.